

Arrest

**nr. 127 970 van 7 augustus 2014
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Spaanse nationaliteit te zijn, op 19 maart 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 februari 2014 tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 maart 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. FREJLICH verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 20 juni 2011 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als beschikker over voldoende bestaansmiddelen.

1.2. Op 3 januari 2012 verkrijgt verzoeker de E-kaart als werknemer.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 9 oktober 2012 de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Verzoeker dient op 3 december 2012 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als werknemer.

1.5. Verzoeker wordt op 7 februari 2013 in het bezit gesteld van de verklaring van inschrijving.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 13 februari 2014 de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 17 februari 2014 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van [...] Nationaliteit : Spanje [...]"

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Meneer diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als werknemer op 03.12.2012 en werd in het bezit gesteld van een E-kaart op 19.02.2013.

Betrokkene legde ter staving van zijn aanvraag voor een verklaring van inschrijving de volgende documenten voor: arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur bij de firma [M.] sinds 04.12.2012 en loonfiches.

Hij liet daarmee tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken uitschijnen een beroepsactiviteit te hebben. De voorgelegde documenten waren van doorslaggevend belang bij het toestaan van het verblijfsrecht omdat overeenkomstig art. 50, §2, 1° van het KB van 08/10/1981 net die documenten dienen te worden voorgelegd om het verblijfsrecht als werknemer te kunnen krijgen.

Uit onderzoek is gebleken dat betrokkene niet effectief legaal is tewerkgesteld. Overeenkomstig de databank van de RSZ werd betrokkene nooit ingeschreven in het Dimona register en gaf de werkgever nooit de effectief gepresteerde uren door in het DMFA register (zie administratief dossier). Concreet wil dit zeggen dat betrokkene, ondanks het voorleggen van het contract en loonfiche, nooit effectief legaal bij de vermeende werkgever aan de slag ging. Meer zelfs, uit raadpleging van de databank van de RSZ blijkt dat de firma sinds 30.06.2012 geen actief RSZ-nummer meer had, wat wil zeggen dat er geen personeel meer in dienst kon worden genomen. Daaropvolgend is op 3.12.2013 het faillissement van de firma uitgesproken 'bij gebrek aan actief.

Uit deze bevindingen moet besloten worden dat betrokkene onder valse voorwendsels het verblijfsrecht heeft bekomen en nooit daadwerkelijk een beroepsactiviteit heeft uitgeoefend. Artikel 42 septies van de wet van 15/12/1980 voorziet dat de Staatssecretaris of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijf, wegens het verstrekken van valse of misleidende informatie of gebruik van vervalste documenten die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het verkrijgen van het verblijfsrecht.

Gezien bovenstaande vaststellingen dient overeenkomstig art. 42 septies van de wet van 15/12/1980 dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de Burger van de Unie.

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene houder zou zijn van een verblijf op basis van een andere rechtsgrond, noch dat een aanvraag tot verblijf op basis van een andere rechtsgrond nog lopende is, vandaar dat overeenkomstig art. 54 van het KB van 8.10.1981 van toepassing is."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de "regels van behoorlijk bestuur" en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Hij vat het middel als volgt samen in de synthesesmemorie:

"De regels van behoorlijk bestuur maken ook dat de rechtsonderhorige in zijn verhouding tot en zijn omgang met de overheid en haar administratie een recht op rechtszekerheid kan laten gelden. Dit recht op rechtszekerheid houdt onder meer in dat de burger er moet op kunnen vertrouwen dat de overheid zich gebonden weet door de eigen wetten en reglementen en deze correct toepast.

Verzoeker toont onmiskenbaar aan dat hij met de BVBA MAGICOM een arbeidsovereenkomst ondertekende en effectief gedurende een aantal maanden door deze vennootschap tewerk werd gesteld.

Verweerster betwist niet dat verzoeker in dit kader de nodige documenten voorlegde. Zij beweert evenmin, ook niet in de door haar neergelegde nota met opmerkingen, dat de documenten die hij voorlegde vals geweest zouden zijn.

Alleen verbindt zij aan de vaststelling dat de werkgever klaarblijkelijk op ernstige wijze zijn sociaalrechtelijke verplichtingen niet nakwam, de conclusie dat dit zou betekenen dat verzoeker haar bij zijn verblijfsaanvraag misleidende informatie zou hebben verstrekt.

Nochtans wordt dit door verweerster geenszins aangetoond. Tegelijk steunt zij haar beslissing wel op art. 42 septies van de Wet van 15 december 1980, waarin wordt gesteld dat aan het verblijfsrecht een einde kan worden gesteld onder de volgende voorwaarde:

"De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht".

Verweerster toont nochtans helemaal niet aan dat verzoeker valse stukken zou hebben gebruikt en/of fraude zou hebben gepleegd. Zij beweert dit zelfs niet eens.

De argumentatie van verweerster uitgewerkt in haar nota met opmerkingen, snijdt dan ook geen hout. Zij stelt dat haar beslissing niet kennelijk onredelijk is en/of niet gebaseerd is op een incorrecte feitenvinding, nu zij heeft vastgesteld dat nadat verzoeker in het kader van zijn verblijfsaanvraag een arbeidsovereenkomst had voorgelegd, hij nadien toch niet (legaal) tewerk gesteld werd.

Zij citeert uit rechtspraak van Uw zetel waarin deze argumentatie schijnbaar wordt onderschreven.

Nochtans is dat niet het punt waarover het hier gaat.

Art. 42 septies van de Wet van 15 december 1980 stelt niet dat verweerster het verblijfsrecht kan weigeren indien wordt aangetoond dat de betrokkene nadien toch niet legaal werd tewerkgesteld. Wel wordt daarin gesteld dat het verblijfsrecht kan worden geweigerd indien wordt aangetoond dat de betrokkene bij zijn aanvraag bewust "valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt heeft".

Dit is geenszins het geval. Verzoeker brengt als stuk een arbeidsovereenkomst bij en loonbrieven. Verzoeker brengt bovendien samen met deze synthesememorie een bijkomend stuk bij. Het betreft een overzicht afgeleverd door zijn vakbond, met daarin een samenvatting van de aan verzoeker uitgekeerde werkloosheidsuitkeringen. Daaruit blijkt dat hij t/m november 2012 effectief een werkloosheidsuitkering genoot. Voor de maand december 2012 werd aan hem slechts voor 2 werkdagen een werkloosheidsuitkering uitbetaald. Dit stemt volledig overeen met de overige stukken welke hij bijbracht en waaruit blijkt dat hij met ingang van 04.12.2012 effectief tewerk gesteld was. Reden waarom hij vanaf dan geen werkloosheidsuitkering meer genoot.

Hieruit blijkt dus minstens de goede trouw in hoofde van verzoeker, los van de vraag of zijn werkgever al dan niet de op hem rustende sociaal rechtelijke verplichtingen is nagekomen.

In weerwil van wat door verweerster wordt beweerd is de ontegensprekelijk aangetoonde goede trouw in hoofde van verzoeker wel degelijk relevant.

Zij kan immers niet de klaarblijkelijk nalatigheid in hoofde van de werkgever van verzoeker aangrijpen om te stellen als zou verzoeker misleidende of valse informatie hebben verstrekt.

Dit is nochtans een voorwaarde om op basis van art. 42 septies van de Wet van 15 december 1980, een einde te stellen aan het verblijfsrecht van verzoeker.

Deze wettelijke voorwaarde is niet vervuld, zodat de vraag of de beslissing van verweerster voor het overige niet kennelijk onredelijk is en/of al dan niet gestoeld is op een correcte feitenvinding, niet relevant is.

Het is ook in dit kader dat verzoeker liet gelden dat verweerster hem minstens had moeten horen.

Verzoeker betwist niet dat er in dit kader geen formele hoorplicht rust op verwerende partij.

Doch het staat vast dat verweerster zich niet enkel en alleen kan verlaten op de vaststelling dat de werkgever van verzoeker zijn sociaalrechtelijke verplichtingen is nagekomen om toepassing te kunnen maken van art. 42 septies van de Wet van 15 december 1980. Om aannemelijk te kunnen maken dat verzoeker hiervan op de hoogte was en/of bewust vervalste en/of misleidende informatie heeft gebruikt, komt het voor dat zij verzoeker hierover minstens had dienen te horen.

Hoe dan ook is dit onderdeel van de discussie van ondergeschikt belang.

Opdat in toepassing van art. 42 septies van de Wet van 15 december 1980 de verblijfstitel van verzoeker rechtsgeldig kon worden ingetrokken diende – blijkens de wettekst zelf- aan één van deze voorwaarden te zijn voldaan:

- het gebruik van valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten bij de verblijfsaanvraag door de betrokkene*
- en/of het gebruik maken van fraude en/of andere onwettige middelen door de betrokkene*

In casu wordt door de verwerende partij niet aangetoond dat aan een van deze voorwaarden is voldaan, zodat zij in zo ver zij haar beslissing toch stoelde op art. 42 septies van de bewuste wet, zij het rechtszekerheidsbeginsel wel degelijk heeft geschonden

Dit maakt dat de vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt.”

3.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Hij vat het middel als volgt samen in de synthesememorie:

“De argumentatie welke door verzoeker hoger in het kader van het eerste middel werd bijgebracht, kan ook gelden om aan te tonen dat verweerster het op haar rustende zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden en haar beslissing bovendien onvoldoende heeft gemotiveerd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Daarnaast dient zij deze ook op een correcte manier te motiveren.

Verweerster beweert niet dat verzoeker valse stukken zou hebben voorgelegd en/of fraude zou hebben gepleegd.

Zij steunt zich in eerder algemene termen op de nalatigheid en/of het frauduleuze opzet in hoofde van de werkgever van verzoeker, om diens verblijfsrecht in te trekken.

Nochtans vereist de wet zoals reeds gesteld dat eerste verweerster om het verblijfsrecht van verzoeker in te trekken zou aantonen dat hijzelf valse stukken zou hebben aangewend en/of valse informatie zou hebben verstrekt. Verweerster laat na dit te doen.

Hoe deze feiten volgens verweerster een voldoende grond uitmaken om toepassing te maken van art. 42 septies van de Wet van 15 december 1980, wordt door haar geenszins gemotiveerd.

Haar latere bewering als zou haar beslissing nochtans niet kennelijk onredelijk zijn, is in dit kader niet relevant.

Door haar beslissing bovendien enkel en alleen te steunen op de nalatigheid en/of het frauduleuze opzet in hoofde van de werkgever van verzoeker, zonder verder te motiveren hoe en/of waarom dit aan verzoeker kan worden verweten, schendt zij zowel de op haar rustende motiveringsplicht als het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ook dit middel is bijgevolg ernstig. Ook vanuit dit middel dring zich derhalve de vernietiging op van de bestreden beslissing.”

3.3.1. De aangevoerde middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen onderzocht.

3.3.2. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

3.3.3. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de beslissing tot beëindiging van zijn recht op verblijf van meer dan drie maanden dienen de middelen te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het *in casu* toegepaste artikel 42septies van de Vreemdelingenwet luidt verder als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”

Het is niet betwist dat verzoeker op 3 december 2012 een aanvraag indiende tot afgifte van een verklaring van inschrijving als werknemer. Hij legde bij zijn aanvraag een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur voor opgesteld op 30 november 2012 en met ingang op 3 december 2012. Op 10 december 2012 wordt een gecorrigeerd contract voorgelegd met ingang op 4 december 2012. Op 7 februari 2013 maakte verzoeker verder nog twee loonfiches over, één voor januari 2012 - mogelijk moet dit januari 2013 zijn – en één voor december 2012. Op 7 februari 2013 wordt verzoeker vervolgens in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving als werknemer. Het is evenmin betwist dat de voorgelegde arbeidsovereenkomst en loonfiches van doorslaggevend belang waren voor het erkennen van het verblijfsrecht als werknemer.

Verweerder stelt in de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden van oordeel te zijn dat er nooit daadwerkelijk sprake was van een beroepsactiviteit in hoofde van verzoeker en dat hij aldus werd misleid door het voorleggen van de arbeidsovereenkomst en de loonfiches. Hiertoe wijst hij erop dat de tewerkstelling op geen enkel ogenblik legaal was, nu overeenkomstig de databank van de RSZ verzoeker nooit werd ingeschreven in het Dimona register en door de werkgever ook nooit de effectief gepresteerde uren werden doorgegeven in het DMFA register. Daarenboven stelt verweerder vast dat uit een raadpleging van de databank van de RSZ blijkt dat de betrokken firma sinds 30 juni 2012 geen actief RSZ-nummer meer had, en aldus ook geen personeel meer in dienst kon nemen. Hij wijst er vervolgens op dat daaropvolgend op 3 december 2013 het faillissement is gesloten wegens ontoereikend actief.

Verzoeker betoogt dat hij door voorlegging van de arbeidsovereenkomst en de loonfiches evenwel onmiskenbaar heeft aangetoond effectief een aantal maanden tewerkgesteld te zijn geweest voor de betrokken firma. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker lijkt voor te houden, houden voormelde stukken evenwel nog geen sluitend bewijs in van effectief geleverde arbeidsprestaties. Deze vormen een aanwijzing in deze zin, doch het bestuur kan op gemotiveerde wijze in het kader van zijn beslissing duiden dat er alsnog geen sprake zou zijn geweest van daadwerkelijke arbeidsprestaties. Zo heeft verweerder *in casu* rekening gehouden met deze in het kader van de aanvraag voorlegde stukken, doch geoordeeld dat deze stukken een situatie deden uitschijnen die geen steun vond in de werkelijkheid. Een beoordeling van de motieven op grond waarvan verweerder tot dit oordeel komt dringt zich dan ook op.

Verzoeker stelt in wezen dat uit tekortkomingen van de werkgever nog niet kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde een intentie voorhanden was bij de aanvraag om het bestuur te misleiden en dat dit laatste niet is aangetoond.

Verzoeker wijst er terecht op dat om toepassing te kunnen maken van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet in hoofde van de betrokken burger van de Unie een intentie aanwezig diende te zijn om de overheid te misleiden of te bedriegen. Eveneens kan hij worden gevolgd waar hij stelt dat uit het enkele gegeven dat een werkgever bepaalde verplichtingen met betrekking tot de tewerkstelling van een werknemer niet is nagekomen nog niet automatisch kan worden afgeleid dat de werknemer zelf wanneer hij stukken voorlegt van deze tewerkstelling in België op bewuste wijze tracht de Belgische autoriteiten te misleiden.

Verzoeker gaat er wel onterecht vanuit dat verweerder zijn beslissing louter zou steunen op de vaststelling dat de tewerkstelling niet legaal is omdat de werkgever bepaalde op hem rustende sociaalrechtelijke verplichtingen niet nakwam en gaat er aldus aan voorbij dat verweerder ook van mening was dat er op geen enkel ogenblik sprake was van enige arbeidsprestatie. In dit verband werd in de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden niet louter gemotiveerd op grond van de tekortkomingen van de werkgever, doch werd ook aangegeven dat de firma sinds 30 juni 2012 geen actief RSZ-nummer meer had en er aldus ook geen personeel meer in

dienst kon worden genomen en intussen het faillissement van de betrokken firma werd gesloten wegens ontoereikend actief. Er werd aldus wel degelijk een motivering voorzien die niet louter was gesteund op de sociaalrechtelijke tekortkomingen van de werkgever en op grond waarvan verweerder oordeelde dat er op geen enkel ogenblik sprake was van daadwerkelijke arbeidsprestaties. Aldus dient eveneens te worden aangenomen dat een motivering voorligt waarom ook verzoeker een misleidend opzet ten laste wordt gelegd, nu deze bij de aanvraag voorhield dat er sprake was daadwerkelijke arbeidsprestaties en hiertoe voorafgaand aan de afgifte van de verklaring van inschrijving nog loonfiches voorlegde.

Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor om wanneer een burger van de Unie een arbeidscontract en loonfiches voorlegt om aan te tonen dat hij in België is tewerkgesteld en hij op deze basis een verblijfsrecht verwerft en vervolgens blijkt dat geen effectieve arbeidsprestaties kunnen worden vastgesteld, te besluiten dat deze het bestuur heeft misleid. Evenmin komt het kennelijk onredelijk voor om een verblijfsrecht te beëindigen op grond van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet wanneer blijkt dat de betrokken burger van de Unie geen rechtmatige verwachting kon koesteren dat de door hem in het kader van zijn aanvraag voorgelegde stukken ter staving van een tewerkstelling overeenstemmen met of aanleiding kunnen geven tot een legale tewerkstelling in het Rijk.

Aangezien de DMFA-databank de loon- en arbeidstijdgegevens van alle werknemers die bij een werkgever tewerkgesteld zijn gedurende een bepaald kwartaal bevat en verzoeker nooit als werknemer werd aangemeld én daarenboven de arbeidsovereenkomst werd afgesloten op een ogenblik dat de firma geen actief RZS-nummer meer had en dus ook geen personeel meer in dienst kon nemen én uit de stukken van het dossier – meer bepaald het uittreksel uit Dolsis van de werkgever – blijkt dat de betrokken firma op 27 december 2012 reeds failliet werd verklaard, gevolgd door een afsluiting van het faillissement op 3 december 2013, is het *in casu* niet kennelijk onredelijk om uit deze vaststellingen af te leiden dat verzoeker nooit daadwerkelijk bij deze vennootschap was tewerkgesteld, minstens dat op het ogenblik dat werd overgegaan tot de erkenning van het verblijfsrecht en de verklaring van inschrijving in ontvangst werd genomen verzoeker niet langer kon voorhouden dat er sprake was van effectieve arbeidsprestaties.

Verzoeker beroept zich in het kader van huidig beroep op zijn goede trouw, doch deze blijkt in deze niet. Verweerder wees in zijn beslissing reeds op het gegeven dat de betrokken firma sinds 30 juni 2012 geen personeel meer in dienst kon nemen, hetgeen verzoeker niet betwist. Uit het dossier blijkt verder dat de betreffende firma op 27 december 2012 reeds failliet werd verklaard. Dit gegeven werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 10 januari 2013 en is dan ook tegenstelbaar aan verzoeker. Niettemin overhandigde verzoeker op 7 februari 2013 aan verweerder nog twee loonfiches teneinde zijn beweerde activiteit als werknemer te staven en teneinde alsnog in het bezit te worden gesteld van de verklaring van inschrijving als werknemer en nam hij deze vervolgens ook effectief in ontvangst zonder het bestuur in kennis te stellen van dit faillissement.

Het gegeven dat verweerder de betreffende stukken niet formeel van valsheid zou betichten, doet geen afbreuk aan de motivering van de beslissing dat de voorgelegde stukken het bestuur hebben misleid en er aldus sprake was van misleidende informatie die doorslaggevend was voor het erkennen van het verblijfsrecht.

Verzoeker slaagt er ook geenszins in van deze beweerde tewerkstelling overige bewijzen voor te leggen, bijvoorbeeld een bewijs dat een loon effectief werd uitbetaald. Verzoeker brengt in het kader van de synthesememorie wel een bewijs aan van ontvangen werkloosheidsuitkeringen, doch dit stuk is niet van aard dat het afbreuk vermag te doen aan de motivering van de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Het gegeven dat verzoeker een werkloosheidsuitkering genoot tot december 2012 en voor december 2012 voor twee dagen – hetgeen zou overeenkomen met de voorgehouden start van de tewerkstelling – is nog niet van aard het bewijs te kunnen vormen van effectief gepresterde arbeidsprestaties voor een bepaalde werkgever. Meerdere oorzaken of verklaringen zijn in dit verband mogelijk. Dit vermag evenmin alsnog de goede trouw van verzoeker aan te tonen.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Gelet op hetgeen voorafgaat, laat de toelichting van verzoekers niet toe vast te stellen dat verweerder zijn beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

3.3.5. De Raad merkt verder op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de uitkomst van de besluitvorming hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

In casu kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker nergens aangeeft welke informatie hij aan verweerder had kunnen verschaffen die ertoe zou hebben geleid dat de besluitvorming een andere afloop had kunnen hebben. Zoals reeds aangehaald, is het voorgelegde bewijs van werkloosheidsuitkeringen niet van aard dat hieruit enige effectieve arbeidsprestaties voor een bepaalde werkgever kunnen blijken of dat dit goede trouw aantoonde. Dit stuk is niet van aard de besluitvorming te kunnen hebben beïnvloeden. In de gegeven omstandigheden kan de aangevoerde schending van het hoorrecht dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissingen leiden.

3.3.6. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe vast te stellen dat het rechtszekerheidsbeginsel werd miskend. Verzoeker wist immers of behoorde te weten dat zijn verblijfsrecht kon worden beëindigd indien bleek dat de in het kader van de aanvraag voorgelegde arbeidsovereenkomst en loonfiches niet overeenstemden met een werkelijke tewerkstelling. Hij toont ook niet aan dat verweerder door consciëntieus de wet toe te passen is afgeweken van een vaste gedragslijn. Dit onderdeel van de middelen kan dan ook evenmin worden aangenomen.

3.3.7. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe vast te stellen dat enig ander beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend.

3.3.8. De middelen zijn, in al hun onderdelen, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven augustus tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

I. CORNELIS